

[Økonomi- og budgetministeren.]

holt Hansens bemærkninger om, at det drejede sig om at styre uden at blande sig. Det vil jeg gerne understrege rigtigheden af. Det er ikke meningen, at vi skal opbygge et kapitalmarkedsråd, hvortil der skal knyttes en større statslig administration, der skal afgøre, hvordan kapitaltilførslen til de enkelte firmaer skal være osv. Det er derimod hensigten, at man igennem generelle foranstaltninger skal blive i stand til at styre kapitalens anbringelse på de forskellige erhvervsområder. Denne styring sker i dag for den private sektors vedkommende udelukkende ud fra det, man kan kalde et overskudshensyn i visse tilfælde kombineret med et vist sikkerhedshensyn. Men der er andre hensyn her i samfundet, som kan være afgørende, og vi mener, at hvis man skal have betalingsbalanceunderskuddet reduceret og væk, inden der går alt for mange år uden og — det være sagt til hr. Damsgaard, som spurgte, om det — uden at vi skal igennem en større arbejdsløshed, må det ske derved, at man kanalisere investeringerne over i eksporterhvervene og de importkonkurrerende erhverv. Ellers opnår man ikke den nettovirkning på betalingsbalancen og på handelsbalancen, som man i øjeblikket søger at opnå under den tidligere regerings politik med en begrænsning og udelukkende en begrænsning af forbruget.

Hr. Damsgaard skal jo ikke glemme, at når vi i øjeblikket oplever en arbejdsløshed, som vel ikke er katastrofalt stor generelt set, men dog er på 4 pct. på årsbasis, er det ikke acceptabelt. Denne arbejdsløshed fordeles sig forskelligt på erhverv og områder og rammer derfor nogle steder overordentlig hårdt. Det er ikke acceptabelt, men det er et resultat af den finans- og pengepolitik, den tidligere regering har ført. Og hvis man kun anvender en stram finans- og pengepolitik, kan man ikke løse betalingsbalanceproblemerne uden at havne i arbejdsløshedsgroften, det lader sig simpelt hen ikke gøre. Det er det, vi vil undgå, og det er dertil, der kræves en styring af kapitalen.

Så var hr. Hans Kjær og hr. Damsgaard inde på spørgsmålet om de besparelser, der blev fastholdt, som de to ærede medlemmer sagde det, af blokeringerne, som den tidligere regering havde foretaget, og den for-

øgelse af bevillingsrammen på 50 mill. kr., som vi har tilskrevet finansudvalget om.

Det var vist hr. Hans Kjær, der var meget bekymret for bevillingssystemets eksistens, men jeg kan ikke se, at der er nogen som helst risiko for bevillingssystemet deri, at vi konstaterer, at vi har opnået en besparelse på 250 mill. kr. på forskellige budgetter, og så samtidig siger: på grund af den tidligere regerings dispositioner bliver den bevillingsramme, vi har, opbrugt, og den må forøges. Det tager vi så — det er jo rent bogholderimæssigt — af de besparelser, der er foretaget på andre konti. Så længe det er finansudvalget, der træffer og godkender disse beslutninger, kan jeg ikke se, der sker noget som helst med bevillingssystemet. Hr. Hans Kjær var tilhænger af et smidigere bevillingssystem. Dette må da netop være udtryk for en større smidighed i bevillingssystemet, hvis jeg ellers kan forstå dansk. Jeg er glad for, at hr. Hans Kjær, hr. Damsgaard og fru Grethe Philip, hr. Damsgaard som den mest tøvende, synes jeg nok med hensyn til resultaterne, vil være med til et kulegravningsarbejde, for nu at anvende et mere neutralt udtryk, hvorigennem man søger at fremskaffe yderligere besparelser.

Hr. Damsgaard talte om, at både hr. Lysholt Hansen og jeg havde malet sort-hvidt om vores valutariske situation, om kronens stilling osv. Det mener jeg ikke hverken hr. Lysholt Hansen eller jeg på noget tidspunkt har gjort. Jeg skal nøjes med at svare for mig selv, men det har hverken jeg eller andre medlemmer af regeringen gjort. Vi har erkendt, at vi stod over for en situation, hvor vi havde en alt for stor kortvarig udenlandsk gæld i forhold til vore valuta-reserver, og at dette ikke var holdbart. Hr. Damsgaard kan sikkert godt huske tilbage til maj måned 1969, hvor den daværende regering måtte siges at have hovedansvaret for, at en udefra kommende spekulationsbølge var ved at vælte vort system. Det er noget sådant, vi vil undgå, og det forudsætter, at man i løbet af kort tid bygger reserveerne op. Men det løser ikke vort problem. Det løses kun, når handelsbalancen og dermed betalingsbalancens løbende poster ændres fra at give underskud til at give et overskud, der kan betale vores kapitaludgifter og vores bidrag til udvik-